

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ανοίγει τα μάτια. Βρίσκεται ξαπλωμένος ανάσκελα. Γύρω του υπάρχει ένα λευκό φως που παίζει με μαύρες σκιές. Σηκώνει αργά τα πόδια. Ρίχνει πίσω το κεφάλι και το ακουμπάει στον πάγο. Το δέρμα της κεφαλής του δροσίζεται. Είναι μια ευχάριστη αίσθηση ανακούφισης σε ένα μυαλό που φλέγεται. Τα ξανθά μαλλιά του παγώνουν από τους μικροσκοπικούς κρυστάλλους. Λικνίζει τα κάτω άκρα. Νιώθει δυνατός για τα πάντα, τη στιγμή που αισθάνεται αδύναμος για την παραμικρή κίνηση. Πιάνει τον λαιμό του, σαν να προσπαθεί να τον περιορίσει. Ένα νευρικό σήμα τον σπρώχνει προς τα πάνω. Μετατοπίζει το βάρος από τη μέση στα γόνατά του. Πέφτει μπροστά. Τα δάχτυλα των χεριών του τυλίγουν το σώμα του. Αγγίζει την ολόσωμη, αμάνικη, κόκκινη φόρμα. Κρυνώνει. Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα και αντικρίζει έναν άντρα.

Ο άντρας είναι ντυμένος στις αποχρώσεις του πάγου. Φοράει ένα γκριζο πουκάμισο με ένα γκριζο παντελόνι και μια γκριζα καμπαρτίνα με σκορπισμένα κορδόνια, που κρέμονται σαν μακριές κορδέλες. Τα μαλλιά του είναι ξανθά, στο χρώμα της πλατίνας, χτενισμένα σε μια τέλεια χωρίστρα. Οι πατούσες του είναι γυμνές πάνω στον πάγο, μεταφέροντας τη θερμοκρασία στο βλέμμα του. Τα χέρια του είναι μπλεγμένα κάθετα μεταξύ τους. Το αριστερό στηρίζει το δεξί και τα δάχτυλα του πρώτου σημαδεύουν το πηγούνι του. Ο δείκτης μετακινείται κατά μήκος του λαιμού και σταματάει στο μήλο του Αδάμ. Μισοκλείνει τα μάτια και κοιτάζει τον νεαρό με την κόκκινη φόρμα.

Εκείνος οπισθοχωρεί. Συνεχίζει να ρίχνει το βάρος στα γόνατα μέχρι που φτάνει σε έναν λευκό τοίχο. Σηκώνεται όρθιος. Ο άντρας ανοίγει την καμπαρτίνα, τη βγάζει με αέρινες κινήσεις, σαν να ακολουθεί τον ρυθμό ενός χορού και την κρατάει απλωμένη μπροστά. Την τινάζει στο κενό και ρίχνει κάτω τον νεαρό. Πύρινες φλόγες δημιουργούνται γύρω του, αλλά αντί να λιώνουν τον πάγο, τον σταθεροποιούν και τον εγκλωβίζουν. Ο νεαρός αναγκάζεται να μετακινηθεί ανάμεσά τους. Συνεχίζει να μάχεται, μέχρι που η φωτιά υποχωρεί.

Ο άντρας με την καμπαρτίνα φέρνει έναν ολόσωμο καθρέπτη και τον τοποθετεί μπροστά στον νεαρό με την κόκκινη φόρμα. Η οπτική επαφή του τελευταίου με το είδωλό του αποσυντονίζει πλήρως την ήδη διαταραγμένη ισορροπία του μυαλού του. Βλέπει τον εαυτό του ντυμένο με ένα μαύρο τζιν και ένα άσπρο πουκάμισο. Ο άντρας, ο νεαρός και το είδωλό του είναι το ίδιο πρόσωπο με διαφορετική όψη. Η καμπαρτίνα περιστρέφεται με μαεστρία στον αέρα και προσγειώνεται με ακρίβεια στα δάχτυλα του ιδιοκτήτη της. Την ίδια στιγμή ο νεαρός ξεκινάει μια νέα μάχη.

Ανοίγει διάπλατα τα πόδια, πέφτει πάνω στον πάγο και σχηματίζει μια τέλεια ευθεία γραμμή. Αντικρίζει το είδωλό του στον καθρέπτη. Ο εαυτός του δεν τα καταφέρνει. Τα πόδια του προσπαθούν να ευθυγραμμιστούν, αλλά παραμένουν αρκετά εκατοστά πάνω από τον πάγο. Μια τέλεια στροφή του άντρα γύρω από τον άξονά του, κάνει τον νεαρό να σηκωθεί.

Συνεχίζει την προσπάθεια. Στηρίζει το βάρος στο αριστερό πόδι και σηκώνει ψηλά το δεξί. Ρίχνει μια κλεφτή ματιά στον άντρα, προτού κοιτάξει τον καθρέπτη. Εκείνος σηκώνει το δεξί πόδι ψηλά, το κατεβάζει λυγίζοντας το γόνατο και το τεντώνει ξανά

στην κορυφή. Αυτή η ισορροπία μοιάζει αδύνατο να επιτευχθεί στα μάτια του νεαρού. Ο *εαυτός* του, πίσω από τον καθρέπτη, έχει αρχίσει να παραιτείται, έπειτα από πολλές ανεπιτυχείς προσπάθειες.

Η καμπαρτίνα περιστρέφεται πάνω, γύρω και κάτω από το τέλειο σώμα του *άντρα*. Ως απόλυτος κυρίαρχος την τυλίγει σαν μέρτα και τη φέρνει μπροστά, διατηρώντας πάντα την ισορροπία και τον απόλυτο έλεγχο της κάθε κίνησης. Ο νεαρός δοκιμάζει μερικές στροφικές κινήσεις με τα χέρια του, ενώ σηκώνει το αριστερό πόδι ψηλά. Η απάντηση του ειδώλου είναι επαναλαμβανόμενες στροφές γύρω από έναν νοητό άξονα, κάνοντας το πουκάμισο να στροβιλιστεί γύρω από τη μέση του. Αποτυγχάνει ξανά.

Ο νεαρός με την κόκκινη φόρμα πέφτει στο πάτωμα. Δεν μπορεί να αγγίξει την τελειότητα. Δεν μπορεί να φτάσει στην κορυφή. Ο *άντρας* χορεύει στις μύτες των ποδιών του. Πετάει στον αέρα, σχηματίζοντας μια απόλυτη γωνία εκατόν ογδόντα μοιρών. Στηρίζει το βάρος του στο δεξί χέρι και δίνει ώθηση στην καμπαρτίνα. Ο νεαρός τον παρατηρεί με προσοχή. Περιμένει να αποτύχει, αλλά αυτό δεν γίνεται ποτέ. Ο *άντρας* σηκώνεται, αρπάζει με το ένα χέρι την καμπαρτίνα από τον αέρα και χαμογελάει σαρδόνια.

Το είδωλο κάνει βήματα προς τα πίσω. Ο νεαρός πιάνει το κεφάλι και τραβάει τα μαλλιά του. Σκύβει κάτω. Κρατάει το σώμα του. Το μυαλό του εκρήγνυται. Το σώμα του παγώνει. Πονάει. Ο *εαυτός* του πίσω από τον καθρέπτη υποχωρεί στον λευκό τοίχο. Τα δάχτυλα τυλίγουν τον λαιμό του, προετοιμάζοντας το τέλος.

Με μια λεπτεπίλεπτη κίνηση των δαχτύλων, ο *άντρας* υποδεικνύει στον νεαρό το επόμενο βήμα. Ο δείκτης σημαδεύει τον ολόσωμο καθρέπτη. Τα μάτια του *άντρα* ανεβοκατεβαίνουν, ωθώντας τον *στόχο* στην τελική του επιλογή. Εκείνος κοιτάζει για τελευταία φορά το είδωλό του. Ο *εαυτός* του έχει καταρρεύσει. Είναι έτοιμος να παραδοθεί. Πρέπει να τον προλάβει. Σηκώνεται, παίρνει φόρα και πέφτει πάνω στον καθρέπτη, διαλύοντάς τον σε εκατοντάδες μικροσκοπικά γυαλιά.

Περνάει απέναντι και πέφτει στο πάτωμα. Δεν υπάρχει πάγος. Δεν υπάρχει αίσθηση κρύου ή ζεστού. Συναντάει το απόλυτο κενό. Ένα στείρο λευκό σε ένα αόρατο φως. Κοιτάζει γύρω του. Αναζητάει το είδωλό του, αλλά δεν υπάρχει κανείς. Κατεβάζει τα μάτια πάνω του. Η κόκκινη φόρμα έχει εξαφανιστεί. Το σώμα του είναι τυλιγμένο με την γκριζα καμπαρτίνα, με τα μανίκια φορεμένα ανάποδα. Το δεξί μανίκι στο αριστερό χέρι και το αριστερό μανίκι στο δεξί. Τα κορδόνια τυλίγουν τα χέρια πίσω στην πλάτη του και τον ρίχνουν μπρούμυτα στο πάτωμα.

Γυρίζει το κεφάλι αριστερά. Βλέπει μια σκιά στον άχρωμο τοίχο. Στο επόμενο λεπτό αποτυπώνονται όλες οι προσπάθειες που έκανε προηγουμένως. Βλέπει τον εαυτό του με την κόκκινη φόρμα. Βλέπει το τέλειο άνοιγμα των ποδιών. Την στροφική κίνηση των χεριών με την απόλυτη ακρίβεια. Βλέπει το ένα του πόδι ψηλά σε ιδανική ευθυγράμμιση με τον κορμό, κάθετα με το άνοιγμα των χεριών του. Βλέπει πως όλες οι προσπάθειές του ήταν επιτυχημένες. Τα μάτια του βουρκώνουν, πονάνε, βαραίνουν, μέχρι που συναντάνε το απόλυτο σκοτάδι.

1

Αύξηση εντροπίας

«Φτάνει πια, Πέτρο!» χτυπάει την παλάμη πάνω στο γραφείο. «Μάθε επιτέλους πότε πρέπει να σταματάς. Δεν γίνεται μια ζωή να κυνηγάς φαντάσματα!» Η φωνή του διοικητή είναι εξαγριωμένη. Αδιαπραγμάτευτη.

«Αν εσείς θεωρείτε πως το να κάνω σωστά τη δουλειά μου με καθιστά έναν φαντασιόπληκτο αστυνομικό, τότε δεν έχω καμία θέση εδώ». Σημαδεύει με τον δείκτη το σημείο που χτύπησε ο ανώτερός του προηγουμένως.

«Σε κάθε υπόθεση που αναλαμβάνεις χάνουμε πολύτιμο χρόνο. Όσο εσύ ψάχνεις απαντήσεις σε ερωτήματα που ήδη έχουν απαντηθεί, κάποιιοι άλλοι άνθρωποι εκεί έξω κινδυνεύουν. Δεν είμαι πρόθυμος να σου δώσω άλλη ευκαιρία... Γνωρίζω πόσο σημαντικός είσαι για το Σώμα, αλλά όταν μια υπόθεση κλείνει και μάλιστα από στοιχεία που εσύ και οι συνάδελφοί σου έχετε βρει, τότε πρέπει να το αποδέχεσαι και να προχωράτε παρακάτω».

Χαμογελάει περιπαικτικά. «Κάθε αυτοκτονία είναι μια εν δυνάμει καλοστημένη δολοφονία, κύριε διοικητά. Ο ιατροδικαστής συμφώνησε μαζί μου!» τονίζει την ειδικότητα του γιατρού, σε μια προσπάθεια να αποδυναμώσει την ισχύ του λόγου του συνομιλητή του.

«Υπάρχουν κι άλλοι λεπτολόγοι και υπερβολικοί άνθρωποι σαν εσένα, δεν θα φέρω αντίρρηση σε αυτό. Πήρες, όμως, τα αποτελέσματα από την ανάλυση του γραφικού χαρακτήρα. Το γράμμα ανήκε στο παιδί. Εκείνη, λοιπόν, ήταν η στιγμή που έπρεπε να σταματήσεις».

Τον προειδοποιεί. Ένα νοητό καμπανάκι χτυπάει επίμονα σε ένα δυσπρόσιτο σημείο του μυαλού του. Είναι κόκκινο και περιστρέφεται. Χαίρεται που έχει εκπαιδεύσει τον εαυτό του με τέτοια πειθαρχία, ώστε δεν αφήνει αυτόν τον ήχο να περάσει στο συνειδητό τμήμα του εγκεφάλου του. Ένας ακόμη κίνδυνος που θα αγνοήσει.

«Λεπτολόγοι και υπερβολικοί... Σωστούς χαρακτηρισμούς προσδίδετε σε ανθρώπους που δίνουν σημασία στη λεπτομέρεια και ψάχνουν κάθε πιθανό σενάριο, ακόμη και το πιο υπερβολικό, για ν' ανακαλύψουν την αλήθεια. Χαίρομαι που αναγνωρίζετε τη δουλειά μας, έστω και υποσυνείδητα, κύριε διοικητά...» τον ειρωνεύεται απροκάλυπτα, γνωρίζοντας τη δύσκολη θέση στην οποία τοποθετεί τον εαυτό του.

Ο επιβλητικός άντρας ξεφυσάει. Ισιώνει το κορμί του για να δείξει την υπεροχή του απέναντι στον ανυπάκουο αστυνομικό. Η σιγουριά που εκπέμπει τον εκνευρίζει. Πάντα τον εκνεύριζε. «Εκτός από το ν' αναζητάς την αλήθεια, πρέπει να μάθεις να την αποδέχεσαι κιόλας, Πέτρο».

Ο περήφανος εγκληματολόγος υψώνει τον λαιμό του. Δεν πρόκειται να παραδεχτεί ότι έχει άδικο. «Αποδέχομαι μόνο ό,τι περνάει από το φίλτρο της συνείδησής μου».

Ο διοικητής χώνει βαθιά τα χέρια στις μπροστινές τσέπες του παντελονιού του και τεντώνεται πίσω στις φτέρνες των παπουτσιών του. «Ας ελπίσουμε πως την επόμενη

φορά το φίλτρο της συνειδησής σου δεν θα εμφανιστεί με τη μορφή παρωπίδων στα μάτια σου. Δεν σε θέλω κάτι άλλο. Μπορείς να πηγαίνεις», καταλήγει με μια ακόμη προειδοποίηση, αλλά ο Πέτρος Δεληγιάννης αποχωρεί από το γραφείο του χωρίς να την αποδεχτεί.

Πίνω μια γουλιά από το αγαπημένο μου τσάι ροδάκινο, χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά μου στο μπουκάλι. Ίσως θα έπρεπε να ήμουν μέσα στο γραφείο του διοικητή, υποστηρίζοντας τον άντρα μου, όμως η τελική μου επιλογή με περιφέρει ανυπόμονα στην αίθουσα συνεδριάσεων. Είναι πιο ειλικρινές να βρίσκομαι εδώ, αφού δεν υποστηρίζω τις ανυπόστατες αμφιβολίες του.

Συνήθως αντιμετωπίζει κάθε υπόθεση με αυστηρό αυτοέλεγχο και αμεροληψία, ωστόσο αν κάτι έρθει σε αντιπαράθεση με το ένστικτό του, τότε μας βάζει να ψάχνουμε στοιχεία που σχεδόν πάντα δεν υπάρχουν. Αυτές είναι οι στιγμές που ο εγωισμός του συγκρούεται με μένα, τον διοικητή, τον -εύκολο στόχο- Γιάννη, με τη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών, με όποιον άτυχο βρεθεί μπροστά του...

Μπαίνει στο γραφείο αφήνοντας την πόρτα να βροντήξει πίσω του. Η γροθιά του βρίσκει τη θέση της στον γεμάτο υγρασία τοίχο. Αποστρέφει το βλέμμα από το έντονο φως, που εισέρχεται γενναιόδωρα στο τετράγωνο γραφείο μας και συναντάει τα μάτια μου.

«Τι περιμένεις; Να παραδεχτώ ότι είχατε δίκιο; Ναι, εντάξει αυτή τη φορά έκανα λάθος...» δηλώνει και ανοίγει τη συλλογή με τους πύργους εγωισμού. Ένας από αυτούς αυτοκαταστρέφεται μπροστά μου.

Περιφέρεται στο γραφείο. Αναζητάει συμπαράσταση στον γκρίζο τοίχο, που είναι το νέο -μοναδικό- οπτικό του πεδίο. Δεν τον πλησιάζω. Γνωρίζω πως τέτοιες στιγμές πρέπει να μένει μόνος του, ώστε να βρίσκει χρόνο για την ανάκτηση της αυτοκυριαρχίας του. Αυτός ο παιδικός, όπως τον χαρακτηρίζω, τρόπος αντίδρασής του με κάνει να νιώθω κάθε στιγμή όλο και πιο ερωτευμένη μαζί του. Αγαπάω αυτόν τον εκνευριστικό άνθρωπο που θέλει να έχει πάντα δίκιο, που επιζητά να είναι συνέχεια στο επίκεντρο της προσοχής και του θαυμασμού, που αναζητά την τελειότητα και την αλήθεια. Είναι ο άντρας που έχει ανάγκη να ασκεί έλεγχο σε όλους και σε όλα και σχεδόν πάντα το καταφέρνει.

«Να έβλεπες το ύφος του όταν μου είπε πως πρέπει να μάθω ν' αποδέχομαι την αλήθεια...» ακούω το γέλιο του χωρίς να τον κοιτάζω. Αυτό το σπαστικό, νευρικό γέλιο που καλύπτει αλλεπάλληλες εκρήξεις θυμού από το εσωτερικό του. «Δεν τον αντέχω, Άννα...» ξεφυσάει και κοιτάζω το ρολόι μου, χρονομετρώντας τη διάρκεια του μονολόγου του. «Βέβαια κι εγώ ξεπέρασα τα όρια αυτή τη φορά...»

Γουρλώνω τα μάτια στο άκουσμα αυτής της παραδοχής. Συνεχίζω να βρίσκομαι στην ίδια εκστασιασμένη στάση, μέχρι που γυρίζει προς το μέρος μου και σπεύδω να οπλίσω το βλέμμα μου με στοιχεία κατανόησης, συμπαράστασης, υποστήριξης...

Τον κοροϊδεύω.

«Μην με κοιτάς έτσι, Άννα! Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν είμαι τρελός κι ούτε κυνηγάω φαντάσματα, όπως τόλμησε να υποστηρίξει ο... άλλος...»

Το καυστικό υφάκι προς την εξουσία είναι ένα από τα πρώτα σημάδια που δείχνουν πως η προσωρινή του κατάρρευση πλησιάζει στην ολοκλήρωσή της. Είναι η καλύτερη στιγμή για να υποστηρίξω τη γνώμη μου. *Κάθε φορά το ίδιο τελετουργικό.* «Δεν είσαι τρελός αγάπη μου... Υπερβολικός είσαι».

Χαμογελάει. Χαμογελάω. Χαμογελάει ξανά.

Ξεκάθαρα θέλει να με τρομοκρατήσει.

«Άννα...»

«Όταν γνωρίζουμε τον εαυτό μας μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τα πάντα, εσύ δεν μου το έμαθες αυτό;» αντιγυρίζω ένα ερωτικό μα ταυτόχρονα ειρωνικό χαμόγελο, προετοιμάζοντας έναν ακόμη καυγά μας.

Τα μάτια του αστράφτουν στιγμιαία. Με θαυμάζει. Τον εντυπωσίασα.

«Η επίγνωση του ψυχικού μας κόσμου ισχυροποιείται μόνο εφόσον αποφύγουμε τη γνωστοποίησή του. Έστω ότι είμαι υπερβολικός. Αν καταφέρω να σε πείσω για το αντίθετο, θα έχω αναγνωρίσει την αδυναμία μου, αφού θα έχω δρομολογήσει την αποκέντρωσή της και θα την έχω μετατρέψει σε κάποιο δυναμικό χαρακτηριστικό επιβολής», υψώνει το φρύδι, πιστεύοντας πως μόλις με πέταξε στον τοίχο.

Σηκώνω τα μάτια στο ταβάνι. «Αυτή η συλλογιστική πορεία εκφράζει από μόνη της τον ύψιστο στοχασμό υπερβολής, Πέτρο...» τον κοροϊδεύω ξανά, μένοντας σε ένα αρκετά υψηλό επίπεδο αυτογνωσίας.

«Μπορείτε να το αποδείξετε κυρία Ηλιοπούλου;»

Η απαλή φωνή του με αποσυντονίζει. «Ούτε εσύ μπορείς να αποδείξεις τη δική σου θεωρία». Παίζω επικίνδυνα.

«Μόλις το έκανα». Τα σκοτεινά μάτια του απολαμβάνουν το λεκτικό μας παιχνίδι. Συγκεκριμένα απολαμβάνουν την εξουσία που μου ασκούν. «Η θεωρία είναι το τελικό στάδιο της επιστημονικής μεθόδου για την ορθότητα μιας υπόθεσης, Άννα...» λέει με μειλίχιο ύφος.

Τον κοιτάζω συνοφρυωμένη, επιπλήττοντας τον περήφανο εαυτό μου γι' αυτή την ήττα. Το μυαλό μου αναζητάει τρόπους εκδίκησης, όταν ένα διστακτικό, υπηρεσιακό χτύπημα της πόρτας διακόπτει τους άστοχους συλλογισμούς μου.

«Η Αντονέλλα μού είπε να σας φέρω αυτά...» Ο Γιάννης περνάει πίσω από το γραφείο μου και αφήνει μερικές σελίδες μπροστά στον Πέτρο.

«Και εσύ τι είσαι; Υπηρέτριά της;» του αντιγυρίζει και κάπως έτσι είναι ξεκάθαρο σε ποιον θα ξεσπάσει τα νεύρα του αυτή τη φορά. *Και αυτή τη φορά.*

Ο αγαπημένος μου φίλος και συνάδελφος μοιάζει να σκέφτεται την ερώτηση πριν του απαντήσει. «Απλά μιλούσε στο τηλέφωνο και... Συζητούσαμε για την περίπτωση και είπα να...»

«Και τι είναι οι υποθέσεις του τμήματος ανθρωποκτονιών για να τις συζητάτε στους διαδρόμους, Γιάννη; Σύνελθε σε παρακαλώ...» Ανασηκώνει τα μανίκια από το πουκάμισο και κάθεται στην καρέκλα. Ανακατεύει τα μαλλιά του για να πετύχει ένα πιο ατημέλητο χτένισμα ή για να ξεσπάσει τον εκνευρισμό που επιβιώνει ακόμα μέσα του.

Ο Γιάννης αποτραβιέται προς την πόρτα, αφήνοντας ασχολίαστες τις βολές του Πέτρο. «Εγώ θα είμαι στο γραφείο μου, Άννα...» μου ψιθυρίζει διστακτικά.

Γιατί με ενημερώνει κάθε φορά;

Του χαμογελάω και ελευθερώνω τα χέρια που ήταν δεμένα κάτω από το στήθος μου. Πλησιάζω τον φαινομενικά ήρεμο σύζυγό μου για να διαβάσω το περιεχόμενο των σελίδων.

«Απόστολος Μανιάτης. Τριάντα δύο ετών, δικηγόρος, με γραφείο στου Ζωγράφου, παντρεμένος με δύο παιδιά, δώδεκα και δύο χρονών. Η σύζυγός του δεν εργάζεται και έχουν και οι δυο καταγωγή από Ζάκυνθο. Καθαρό μητρώο».

Πριν προφτάσω να αγγίξω τις σελίδες οι πληροφορίες έρχονται σαν ηχογραφημένες από το στόμα της Αντονέλλας, η οποία μπαίνει στο γραφείο σέρνοντας τα πόδια της. Η νεοσύστατη συναδέλφος μας ανήκει στην κατηγορία *λέω πολλά, κάνω λίγα*.

«Και;» τη ρωτάει ο Πέτρος υψώνοντας αδιάφορα το αριστερό φρύδι, ενώ φέρνει τις σελίδες δίπλα στο πρόσωπό του. Φαίνεται έτοιμος να τις πετάξει επιδεικτικά πίσω από το κεφάλι του.

Ρουφάει μια δυνατή δόση καφέ από το πλαστικό της, σαν να χρειάζεται να πάρει ενέργεια για να μιλήσει. «Βρέθηκε σήμερα το πρωί νεκρός στο γραφείο του από τη γυναίκα που καθάριζε. Ο ιατροδικαστής κατέληξε πως πρόκειται για αυτοκτονία που προήλθε από σφαίρα στο κεφάλι. Γίνονται κι άλλες εξετάσεις ακόμα, αλλά για να σε προλάβω, δεν βρέθηκαν σημάδια παραβίασης του χώρου, ούτε ίχνη πάλης, οπότε η υπόθεση θα κλείσει», δηλώνει και χρωματίζει τη φωνή της με επιφύλαξη, εξάπτοντας το ενδιαφέρον του Πέτρου.

Επιστρέφει τις σελίδες πάνω στο γραφείο. Τις στοιχίζει με έκδηλη νευρικότητα. *Τα κατάλοιπα της συζήτησης με τον διοικητή*. «Και τώρα περιμένουμε να μας πεις το «αλλά» της υπόθεσης...» της χαμογελάει διερευνητικά.

«Αλλά μίλησα με κάποιον, ο οποίος αν και θεωρείται αναξιόπιστη πηγή, μου είπε ότι χθες βράδυ είδε τον Άρη Νομικό, τον γιο του Ορφέα Νομικού, να χτυπάει επίμονα την πόρτα της πολυκατοικίας, όπου ήταν το γραφείο του Μανιάτη και να φωνάζει το όνομά του. Βέβαια η ώρα που αναφέρει είναι τουλάχιστον ένα δίωρο μετά την ώρα θανάτου του δικηγόρου, οπότε...»

«Αναξιόπιστη πηγή σε επίπεδο ψευδαισθήσεων ή απλής παρανόησης;» την διακόπτει.

«Για τους υπόλοιπους δεν μετράει καν η γνώμη του, Πέτρο...» στριφογυρίζει τα μάτια ως ένδειξη έλλειψης κατανόησης της αδιαφορίας των συναδέλφων μας, ενώ στην ουσία αυτή είναι η πρώτη που περιφρονεί κάθε δεύτερη σκέψη πάνω σε μια υπόθεση.

Ξεφυσάω. «Για να μην φαντάζεται ο καθένας μας ό,τι θέλει, μπορείς να μας πεις τι ακριβώς σου είπε και ποιος;» *Μόνο εγώ είμαι λογική σε αυτό το Τμήμα;*

Αποτελειώνει τον καφέ και πετάει το πλαστικό στον κάδο κάτω από το γραφείο της. Νομίζω πως κι αυτή η κίνηση της φαίνεται κουραστική. «Πρόκειται για έναν άντρα γύρω στα εξήντα – εξήντα πέντε, ο οποίος κρατάει το μίνι μάρκετ που βρίσκεται απέναντι από την εν λόγω πολυκατοικία. Δεν μου ήταν εύκολο να μιλήσω μαζί του. Η αναπνοή του μύριζε τόσο έντονα αλκοόλ που μου ήταν αδύνατο να τον πλησιάσω».

«Αυτός είναι ο λόγος που δεν τον πιστεύει κανείς; Επειδή ήταν μεθυσμένος;» Περνάω στον τόνο της φωνής μου τη ρητή μου αντίρρηση.

«Όχι μόνο αυτό, Άννα... Αν τον δεις... Πραγματικά μοιάζει σαν να μην έχει επαφή με το περιβάλλον».

«Και πώς κρατάει το μαγαζί;»

«Μάλλον η αδερφή του τα διαχειρίζεται όλα, μόνο που σήμερα δεν είχε να μου πει κάτι παραπάνω, γιατί δεν ήταν στο μαγαζί χθες βράδυ».

«Ο Μανιάτης είχε άδεια οπλοκατοχής;»

«Όχι. Μάλλον δεν το είχε δηλώσει». Ο ισχυρισμός δραπετεύει από τα χείλη της Αντονέλλας, η οποία μετά από τρεις μήνες στην ομάδα μας δεν έχει καταλάβει πως δεν πρέπει να χρησιμοποιεί τη λέξη «μάλλον» για να παρουσιάσει ένα επιχείρημα. *Τουλάχιστον όχι μπροστά στον Πέτρο.*

Της επιβάλλει τη σιωπή, αποστρέφοντας το βλέμμα του. «Αρκετά!» Σηκώνει το χέρι για να αποκρούσει κάθε επιπρόσθετο σχολιασμό και από τις δυο μας και ξεφυλλίζει τις σελίδες.

Στέκομαι από πάνω του κοιτάζοντας σιωπηλή. Οι εικόνες δείχνουν έναν μελαχρινό άντρα καθισμένο σε μια δερμάτινη καρέκλα με ψηλή πλάτη. Το δεξί του χέρι βρίσκεται πεσμένο στο πλάι του μπράτσου, ενώ το άλλο είναι ακουμπισμένο στο γόνατό του. Ο κόμπος της ριγέ γραβάτας του είναι ελάχιστα λυμένος και τα μάτια του κλειστά. Το αίμα έχει κυλήσει από τον δεξιό κρόταφο μέχρι τον λαιμό και έχει σταματήσει στον γιακά του πουκαμίσου του. Σε μια άλλη φωτογραφία το όπλο είναι πεταγμένο στην άκρη του γραφείου.

«Ναι, είναι ξεκάθαρα αυτοκτονία...» ισχυρίζεται καθαρίζοντας τον λαιμό του. Τα χείλη του ανοιγοκλείνουν. Είμαι σίγουρη ότι θέλει να πει περισσότερα και θέλει να ρωτήσει ακόμη πιο πολλά. Αναρωτιέμαι γιατί δεν το κάνει.

«Αυτό είπα και εγώ...» Η Αντονέλλα αναστενάζει βαριεστημένα και φέρνει πιο κοντά το λάπτοπ της. Φυσάει απαλά το πρόσωπό της από το κάτω χείλος προς τα πάνω, ανασηκώνοντας στιγμιαία τις αφέλειές της. Νομίζω πως την ενοχλούν γιατί ανοιγοκλείνει συνέχεια τα μάτια της, αλλά δεν το παραδέχεται για να μην δείξει πως μετάνιωσε για το νέο της κούρεμα. Ο εγωισμός της κινείται σε παραπλήσια επίπεδα με την εγωπάθεια του άντρα μου, ο οποίος περνάει στο πεδίο παρατήρησής μου.

Τον περιεργάζομαι εδώ και μερικά λεπτά. Αρχιεθετεί κάτι σελίδες που βρίσκονταν παρατημένες στην άκρη του γραφείου. Οι κινήσεις του είναι σπασμωδικές και αδιευκρίνιστες. Αλλάζει θέση στους φακέλους, φέρνοντας τον μπλε φάκελο από πάνω και τους μαύρους από κάτω, ενώ αφήνει στη βάση τον κόκκινο φάκελο. Στραβώνει τα χείλη και μετακινεί τον κόκκινο πάνω στον μπλε.

Πού είναι η καταγίδα ερωτήσεων για τον τόπο που βρέθηκε ο δικηγόρος; Για το ιστορικό του; Για την ανάκριση στην ενδεχόμενη γραμματέα του; Πώς και δεν θέλει να ανακρίνει αυτόν τον μεθυσμένο άντρα; Πού κρύφτηκε ο θυμός του για την προηγούμενη αποδοκιμασία του από τον διοικητή;

Πόσο καλός ηθοποιός είναι ο κύριος Δεληγιάννης;

«Ας μην χάνουμε άλλο χρόνο». Η ιατροδικαστική αναφορά καταλήγει στα δάχτυλά του. «Ο Μανιάτης αυτοκτόνησε. Η υπόθεση κλείνει εδώ», δηλώνει και περνάει τις σελίδες στην άκρη.

16 ώρες πριν...

Κάθεται στο γραφείο και σπρώχνει μπροστά την καρέκλα, πλέκοντας τα πόδια του στη βάση της. Τρέμει, αλλά δείχνει συγκεντρωμένος. Καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια γι' αυτό. Το οπτικό του πεδίο είναι μεγάλο, όσο και το δωμάτιό του, αφού έχει τοποθετήσει το γραφείο στη γωνία, πίσω από την πόρτα. Είναι το μόνο μέρος που νιώθει ασφαλής. Μακριά από το φως. Μακριά από τα παράθυρα. Μακριά από την πραγματικότητα.

Τα μάτια του είναι εστιασμένα στα έγγραφα που έχει μπροστά του, ωστόσο η ορατότητά του είναι θολή. Δεν τα διαβάσει. Ούτε καν τα κοιτάζει, όμως αυτά πρέπει να βρίσκονται πάνω στο γραφείο. Ξέρει τι γράφουν. Μπορεί να φανταστεί. Σχέδια, οράματα, λόγια που έχει ακούσει τόσες πολλές φορές στη ζωή του. Με αυτά μεγάλωσε. Δεν χρειάζεται να τα διαβάσει. *Τα ξέρει.*

«Άρη...» Ο πατέρας του μπαίνει στο δωμάτιο και κοιτάζει αμέσως πίσω από την πόρτα. Γνώριζε πως θα βρισκόταν εκεί. Από τη μέρα που γύρισε από την Αμερική πάντα βρίσκεται εκεί.

«Ναι πατέρα...» ανοιγοκλείνει αρκετές φορές τα μάτια του για να επαναφέρει την όρασή του. Τα λεπτά, σαν φτιαγμένα από ζελέ, πόδια του στέκονται όρθια λες και πρέπει να δώσει κάποια στρατιωτική αναφορά.

Ο Ορφέας Νομικός πλησιάζει τον γιο του και εξετάζει και την παραμικρή λεπτομέρεια πάνω του. «Είσαι αγχωμένος. Πάλι», παρατηρεί και ένα ηλεκτρικό κύμα διατρέχει όλο το σώμα του νεαρού πολιτικού. Φτιάχνει τον γιακά του πουκαμίσου του. «Μήπως θέλεις να μου μιλήσεις για κάτι;»

Η ερώτησή του είναι στεγνή χωρίς ίχνος ενδιαφέροντος. Για τον Άρη δεν είναι καν ερώτηση. Είναι απειλή. «Είμαι εντάξει πατέρα, αλήθεια», απαντάει αρκετά πειστικά και με το ένα του χέρι ισιώνει τις ατίθασες κοντές μπούκλες των μαλλιών του. Πρέπει να του δείξει ότι είναι τέλειος, ότι έχει προσέξει και την παραμικρή λεπτομέρεια πάνω του, ότι δεν υπάρχει τίποτα που θα μπορούσε να μπει εμπόδιο στα σχέδιά του. Θέλει να τον πείσει πως αυτή τη φορά θα τον κάνει περήφανο.

Ο αξιολογητής του δεν φαίνεται να πείθεται. Τα λεπτά χείλη του, που είναι τόσο λεπτά που με δυσκολία μπορεί κάποιος να ξεχωρίσει το άνω από το κάτω χείλος, ευθυγραμμίζονται σε μια μονή γραμμή. Κοιτάζει τον γιο του χωρίς να μιλάει. Μοιάζει να τον λυπάται. Μοιάζει να τον απεχθάνεται.

«Σε δέκα λεπτά να είσαι κάτω». Η φωνή του ίσα που ακούστηκε. Ο Άρης μπορεί να μην την άκουσε. Η πόρτα κλείνει και η δοκιμασία ολοκληρώνεται.

Μένει μόνος στο δωμάτιο ξανά. Κάθεται στην καρέκλα και διορθώνει νευρικά τα μαλλιά του. Θα προτιμούσε να μην είχε μπούκλες. Τον εκνευρίζουν που πετάνε συνέχεια και πρέπει να τις διορθώνει. Σκέφτεται πως θα ήταν καλή ιδέα να αλλάξει χτένισμα και να κουρέψει όλο το κεφάλι του, όμως κάτι τέτοιο δεν θα άρεσε στον πατέρα του. Κάτι τέτοιο δεν θα άρεσε στην κοινωνία.

Νεαρός επιφανής πολιτικός με ζυρισμένο κεφάλι!

Βλέπει τα γέλια των ακολούθων του.

Γιατί άλλαξε χτένισμα; Μήπως ήταν εντολή του πατέρα του;

Ακούει τα σχόλια των περαστικών.

Αυτός είναι ο Άρης Νομικός; Δεν τον αναγνώρισα! Κουρεύτηκε για να τραβήξει τα βλέμματα πάνω του;

Νιώθει την παγωμένη ματιά του πατέρα του να τον κόβει σαν παγόβουνο, καθώς περνάει από δίπλα του με αυτό το χτένισμα.

Όχι.

Πρέπει να ανεχτεί τις μπούκλες.

«Ορφέα μου επιτέλους συναντιόμαστε μετά από τόσα χρόνια...» Ο καλεσμένος τους περνάει στο σαλόνι υπό την καθοδήγηση του Βλαδίμηρου. Ο Άρης βρίσκεται και αυτός εκεί, περιμένοντας να τον χαιρετήσει. Παρατηρεί τον ένθερμο εναγκαλισμό τους και νιώθει το στομάχι του να φτιάχνει έναν τέλειο κόμπο. Και αυτός πρέπει να είναι τέλειος.

«Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Νίκο...» μια λιγότερο θερμή απόκριση από τον πατέρα του.

«Άρη μου πόσο μεγάλωσες! Πήγαινες γυμνάσιο όταν έφυγα για Λονδίνο».

Ο νεαρός πολιτικός χαμογελάει μηχανικά και αμήχανα, απαντώντας στην αδιάφορη αγκαλιά του παλιού φίλου του πατέρα του. Είναι υποχρεωμένος να βρίσκεται παρών σε αυτή τη συνάντηση. Δεν θέλει. Αλλά πρέπει. Επειδή το λέει εκείνος.

Προχωράνε στο καθιστικό και ο Βλαδίμηρος περπατάει ακριβώς πίσω τους, φέρνοντας τρία κολονάτα ποτήρια και ένα μπουκάλι κρασί. Σερβίρει πρώτα τον καλεσμένο τους και ύστερα κοντοστέκεται στον Άρη. Γνωρίζει ότι δεν πίνει καθόλου αλκοόλ, αλλά επιβάλλεται να τους συνοδεύσει. Τα ποτήρια γεμίζουν και η πρόποση κόβει στη μέση το χαραγμένο χαμόγελο του Άρη, που πλέον είναι αρχηγός του κόμματος της Δημοκρατικής Αλήθειας.

«Με τη νίκη!» εύχεται ο Νίκος Ιατρού, ενώ προσπαθεί να καθίσει πιο αναπαυτικά στον γωνιακό καναπέ.

Στην πραγματικότητα ο καλεσμένος τους ελπίζει στην ισοπεδωτική καταστροφή της οικογένειας Νομικού, μιας και πριν από αρκετά χρόνια η προεκλογική αναμέτρησή του με τον Ορφέα κατέληξε σε μια θριαμβευτική νίκη για τον τελευταίο και σε μια εξευτελιστική ήττα για τον ίδιο, η οποία τον ανάγκασε να φύγει στο εξωτερικό. Όμως τώρα βρίσκονται ξανά εδώ, φορώντας τις μάσκες τους, ανταλλάσσοντας ευχές και χαμόγελα.

Ο Ιατρού πίνει μια γουλιά κρασί και συνεχίζει με μια ακόμη. Προσπαθεί να σκοτώσει τον χρόνο στο κενό για να περάσει η ώρα και να φτάσει αυτή η συνάντηση στο τέλος της. «Άρη εσύ είσαι το μέλλον. Το νέο αίμα του κόμματος. Ο πατέρας σου έχει ρίξει όλες τις ελπίδες του σε σένα. Μην τον απογοητεύσεις».

Τα λόγια του γυρίζουν σαν πύρινες φλόγες γύρω από το κεφάλι του Άρη. Καίνε με οργή τον εγκέφαλό του, αλλά αφήνουν ανέπαφο το σημείο της συνείδησης. Για να πονάει περισσότερο. Για να υποφέρει. Πιέζει τα δόντια του μεταξύ τους για να μην ουρλιάξει. Η φωτιά γύρω του τον μαστιγώνει.

Επιτυχία. Δόξα. Νίκη. Επιβεβαίωση.

Οι λέξεις περνούν από μπροστά του για να του θυμίσουν την αποστολή του.

Πρέπει να πετύχεις. Πρέπει να κάνεις περήφανο τον πατέρα σου.

Το βλέμμα του είναι κεντραρισμένο στον συνομιλητή του, μα δεν μπορεί να αντιδράσει. Σκέφτεται πως λογικά πάλι θα έχει ιδρώσει, πάλι θα έχουν περάσει αρκετά δευτερόλεπτα χωρίς να μιλήσει και πάλι θα έχει γίνει στόχος παρατήρησης και αρνητικού σχολιασμού.

«Άρη!» Η φωνή του πατέρα του ανατινάζει ολοκληρωτικά το μυαλό του. *Πάλι απέτυχε.* «Πώς έγινε αυτό;» τον ρωτάει εκείνος καθησυχαστικά τραβώντας τους καρπούς του και τότε μόνο ο παραδομένος στις σκέψεις του πολιτικός αντιλαμβάνεται ότι το ποτήρι έσπασε στα χέρια του. «Πήγαινε να περιποιηθείς την πληγή. Μάλλον το ποτήρι ήταν ραγισμένο».

Ο Άρης τον κοιτάζει με ταραχή και κατάπληξη. Απορεί πώς ο πατέρας του έχει πάντα μια έτοιμη δικαιολογία για όλα. Αναρωτιέται γιατί δεν δείχνει το παραμικρό ενδιαφέρον, αφού βλέπει ότι δεν είναι καλά. Ίσως βέβαια να προτιμάει αυτή τη στάση. Τρέμει στην ιδέα της κριτικής. Ξέρει ότι θα είναι πολύ αυστηρή.

«Με συγχωρείτε...» χαμηλώνει το κεφάλι και σηκώνεται, πλησιάζοντας τον Ιατρού. «Χάρηκα που σας ξαναείδα. Θα...» διστάζει να συνεχίσει. *Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για κερδίσουμε στις εκλογές.* Αυτό πρέπει να πει. «...θα με συγχωρήσετε για απόψε...» χαμογελάει και με το αριστερό του χέρι ισιώνει μια τούφα από τα μαλλιά του. Φέρνει τις παλάμες του μπροστά και διαπιστώνει πως αιμορραγούν. Ανοιγοκλείνει γρήγορα τα βλέφαρα και προχωράει στις σκάλες.

Κλείνει την πόρτα και κρύβεται στο καταφύγιό του. Επιστρέφει στο γραφείο και αισθάνεται ασφαλής. Νιώθει μια πίεση στο κεφάλι που για μια στιγμή πιστεύει πως προέρχεται από την αποπνικτική ατμόσφαιρα του δωματίου του που αποτελείται μόνο από μια ψυχρή σιωπή, η οποία κάνει τα αυτιά του να βουίζουν.

Περιεργάζεται τα χέρια του. Ο εγκέφαλός του ανασυγκροτείται και του μεταφέρει το αίσθημα του πόνου. Μπαίνει στο εσωτερικό μπάνιο και ρίχνει άφθονο νερό στις παλάμες του και ύστερα στο πρόσωπο. Συναντάει το είδωλό του. Αντικρίζει έναν αποτυχημένο, έναν άντρα που τον κοροϊδεύουν όλοι, ενώ την ίδια στιγμή τον λυπούνται. Ο πατέρας του στέκεται πίσω του και κουνάει το κεφάλι με απογοήτευση. Ο Άρης γυρίζει προς το μέρος του για να συναντήσει την πολυτελή καμπίνα του μπάνιου.

Παραισθήσεις ή ψευδαισθήσεις; Προσπαθεί να αναγνωρίσει αυτό το αίσθημα που κουβαλάει από τα παιδικά του χρόνια και κοντεύει να τον κατασπαράξει. Πάντα ήθελε να δώσει ένα όνομα σε εκείνον τον *αόριστο* φόβο που δεν τον άφηνε να ηρεμήσει. Το κινητό δονείται πάνω στο γραφείο και τσεκάρει την ώρα στο αριστερό χέρι. Η οθόνη αναβοσβήνει και του φανερώνει το όνομα του *οριστικού* φόβου του.

«Απόστολε...» Επιχειρεί να δείξει σταθερότητα και ψυχραιμία, αν και είναι σίγουρος πως θα αποτύχει για ακόμη μια φορά.

«Στις έντεκα να είσαι στο μέρος που είπαμε. Ξέρεις ότι είσαι μπλεγμένος, μην κάνεις κανένα λάθος και φέρεις την αστυνομία. Ούτε ο πατέρας σου δεν μπορεί να σε γλιτώσει από αυτό».

«Θα έρθω μόνος, στο ορκίζομαι». Κρατάει το κινητό σταθερά στο αυτί του και το μάγουλό του δροσιζεται από ένα δάκρυ που κατηφορίζει προς το πηγούνι του. «Θα έρθω μόνος μου. Αλήθεια», επαναλαμβάνει και ο συνομιλητής του τερματίζει βιαστικά την κλήση.

Νιώθει τον παλμό των σφυγμών στο πίσω μέρος του κεφαλιού του να βροντοχτυπά. Είναι ανίκανος ν' αντισταθεί και να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Είναι διατεθειμένος να κάνει τα πάντα, αρκεί να μην μάθει κανείς την αλήθεια.

Δένει πρόχειρα τον αριστερό καρπό του με έναν επίδεσμο και λίγο πριν τις δέκα δραπετεύει στο υπόγειο πάρκινγκ, καταφέροντας να μη γίνει αντιληπτός από τον Βλαδίμηρο. Περπατάει από το ασανσέρ προς το αυτοκίνητό του, κοιτάζοντας μόνο μπροστά. Ξέρει πόσα βήματα χρειάζεται για να φτάσει. Εβδομήντα οκτώ ακριβώς. Κοιτάζει μόνο τον στόχο του. Οποιαδήποτε παρεμβολή σε αυτή τη μικρή απόσταση μπορεί να τον καταστρέψει. Δεν πρέπει να ακούσει κανέναν ήχο. Τίποτα που θα μπορούσε να μπει εμπόδιο ανάμεσα σε αυτόν και το αυτοκίνητό του.

Ελέγχει τη βαλίτσα με τα χρήματα στο πορτμπαγκάζ, κοιτάζοντας συνεχώς γύρω του και παίρνει τη θέση του στο τιμόνι. Η πρώτη του κίνηση είναι να βεβαιωθεί ότι δεν βρίσκεται κανένας στο πίσω κάθισμα. Ελέγχει το άδειο εσωτερικό ξανά και ξανά. Το χέρι του τρέμει, καθώς βάζει το κλειδί στη μίζα. Κοιτάζει πάλι πίσω. Μια αόρατη απειλή κρατάει το χέρι του δέσμιο. Σκιές ξεπηδούν αιφνίδια μπροστά του και ύστερα, σαν να θέλουν να παίξουν μαζί του, κρύβονται στο σκοτάδι. Βάζει μπροστά τη μηχανή και εξαφανίζεται από το υπόγειο πάρκινγκ με ταχύτητα που κάνει την καρδιά του να αναπηδήσει στο στήθος του.

Η επιτάχυνση βγαίνει μπροστά. Αναγνωρίζει πως η αποψινή βραδιά είναι μόνο η αρχή. Εκείνη τη νύχτα δεσμεύτηκε να ζει στη σκιά της σκιάς του. Κρύβεται πίσω από τη φιγούρα ενός επιτυχημένου οικονομολόγου, που ετοιμάζεται να κατακτήσει την πολιτική σκηνή. Ξέρει πως ο Μανιάτης θα συνεχίσει να τον εκβιάζει και θα υποκύπτει συνέχεια στις απειλές του. Ο φόβος δίνει τη θέση του στην οργή. Τρία χρόνια τώρα έχει συνειδητοποιήσει ότι στη ζωή είναι λάθος να είσαι αδύναμος, αλλά δεν μπορεί να ισορροπήσει τη λογική με τον πανικό και να δείξει τη δύναμή του.

Ακόμη, όμως, και η πιο αδύναμη προσωπικότητα, ακόμη και ο πιο φοβισμένος και τρομοκρατημένος νους, μπορεί να αλλάξει. Αρκεί να βρεθούν οι κατάλληλες λέξεις. Αρκεί να έρθει η σωστή στιγμή. Η στιγμή που τα «ήρεμα» επιτίθενται στα «άγρια» και τα όντα χωρίς άποψη εξουδετερώνουν και τους πιο επιβλητικούς ρήτορες. Η στιγμή που όλα παίρνουν τη θέση τους και το χάος βρίσκει μια υποτυπώδη ισορροπία στο πολύπλοκο σύμπαν. Η στιγμή που η εντροπία αμβλύνεται.

Αυτή, όμως, η στιγμή δεν ανήκει σε αυτή τη βραδιά.